

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van de hogere voorziening voert rekwirante één middel aan, waarin zij stelt dat het recht in het bestreden arrest kennelijk onjuist wordt toegepast doordat daarin wordt geoordeeld dat artikel 11, lid 9, van verordening (EG) nr. 1225/2009 ⁽¹⁾ van de Raad van 30 november 2009 betreffende beschermende maatregelen tegen invoer met dumping uit landen die geen lid zijn van de Europese Gemeenschap (hierna: „basisverordening”), op grond waarvan uitvoeringsverordening (EU) nr. 626/2012 ⁽²⁾ is vastgesteld, niet toestaat dat de instellingen van de Europese Unie zich bij een gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek voor de berekening van de dumpingmarge baseren op de normale waarde van het betrokken product terwijl zij zich daarvoor tijdens het oorspronkelijke antidumpingonderzoek hebben gebaseerd op de daadwerkelijk gehanteerde binnenlandse verkoopprijzen.

1. Ten eerste betoogt rekwirante dat de vaststelling van de normale waarde door berekening geen andere methode is dan de vaststelling van de normale waarde op basis van de daadwerkelijk gehanteerde binnenlandse verkoopprijzen, daar beide methoden ernaar streven zo goed mogelijk de normale waarde vast te stellen rekening houdend met de specifieke kenmerken van elk geval en met het feit dat de gegevens over de kosten en de prijzen in de loop van de tijd veranderen. In artikel 2, lid 1, en artikel 2, lid 6, van de basisverordening worden immers verschillende omstandigheden genoemd waarin het gerechtvaardigd is om in het individuele geval voor de berekening van de dumpingmarge uit te gaan van de berekende normale waarde en niet van de daadwerkelijk gehanteerde binnenlandse verkoopprijzen. Een beperking van de beoordelingsbevoegdheid van de instellingen van de Europese Unie om bij een gedeeltelijk nieuw onderzoek de normale waarde vast te stellen door berekening wanneer zij zich daarvoor bij eerdere onderzoeken hebben gebaseerd op de daadwerkelijk gehanteerde binnenlandse verkoopprijzen, ontnemt de instellingen van de Europese Unie de mogelijkheid om gebruik te maken van de verschillende alternatieven waarin artikel 2 van de basisverordening voorziet. Aangezien er aanzienlijke kostenverschillen bestaan tussen natuurlijk en synthetisch geproduceerd wijnsteenzuur, weerspiegelt de berekening van de vergelijkbare normale waarde in Argentinië in verordening nr. 626/2012 het best het feit dat de Argentijnse referentieproducent wijnsteenzuur produceerde op basis van de natuurlijke methode, die aanzienlijk duurder is dan de door rekwirante toegepaste synthetische methode.
2. Ten tweede voert rekwirante ter ondersteuning van het middel aan dat uit het oorspronkelijke antidumpingonderzoek is gebleken dat er twee categorieën van exporteurs zijn: enerzijds medewerkende exporteurs zoals rekwirante aan wie een behandeling als marktgerichte onderneming („BMO”) werd toegestaan op grond van artikel 2, lid 7, onder b), van de basisverordening, en anderzijds niet-medewerkende producenten aan wie geen BMO werd toegestaan en ten aanzien van wie de instellingen van de Europese Unie de „best beschikbare informatie”-methode toepassen als bedoeld in artikel 18 van de basisverordening. Bij het gedeeltelijke tussentijdse nieuwe onderzoek dat heeft geleid tot de vaststelling van verordening nr. 626/2012, hebben de instellingen van de Europese Unie de medewerkende producenten zoals rekwirante een BMO geweigerd en is hun normale waarde overeenkomstig artikel 2, lid 7, onder a), van de basisverordening vastgesteld met Argentinië als door de Commissie gekozen referentieland. Van deze categorie van exporteurs was in het oorspronkelijke onderzoek geen sprake. Zelfs indien artikel 11, lid 9, van de basisverordening aldus zou moeten worden uitgelegd dat de instellingen van de Europese Unie zich bij een gedeeltelijk tussentijds nieuw onderzoek niet mogen baseren op de berekende normale waarden in plaats van op de daadwerkelijk gehanteerde binnenlandse verkoopprijzen, quod non, staat dit derhalve nog niet eraan in de weg dat de instellingen van de Europese Unie de berekende normale waarde gebruiken voor een nieuwe categorie van exporteurs die voor het eerst in beeld zijn gekomen bij het gedeeltelijke tussentijdse onderzoek, te weten medewerkende exporteurs aan wie geen BMO is toegestaan.
3. Ten slotte zijn verschillende vaststellingen uit het bestreden arrest in strijd met vaste besluitvormingspraktijk van de Europese Unie en van de Wereldhandelsorganisatie inzake de vaststelling van de normale waarde, alsook met de waarborg van eerlijke prijsvergelijkingen en met de eerbiediging van de rechten van verdediging van de exporteurs.

⁽¹⁾ PB 2009, L 343, blz. 51.

⁽²⁾ Uitvoeringsverordening (EU) nr. 626/2012 van de Raad van 26 juni 2012 tot wijziging van uitvoeringsverordening (EU) nr. 349/2012 van de Raad tot instelling van een definitief antidumpingrecht op wijnsteenzuur van oorsprong uit de Volksrepubliek China (PB 2012, L 182, blz. 1).

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door de Městský soud v Praze (Tsjechië) op 30 juli 2018 — CS e.a. / Česká aerolinie a.s.

(Zaak C-502/18)

(2018/C 341/11)

Procestaal: Tsjechisch

Verwijzende rechter

Městský soud v Praze

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: CS, DR, EQ, FP, GO, HN, IM, JL, KK, LJ, MI

Verwerende partij: České aerolinie a.s.

Prejudiciële vraag

Is een communautaire luchtvaartmaatschappij verplicht krachtens artikel 3, lid 5, tweede volzin, van verordening (EG) nr. 261/2004⁽¹⁾ compensatie aan de passagiers te betalen wanneer de communautaire luchtvaartmaatschappij als contractuele vervoerder het eerste segment van een vlucht heeft uitgevoerd, met een tussenlanding op een luchthaven in een niet-lidstaat, van waaruit een vervoerder die geen communautaire luchtvaartmaatschappij is, op basis van een codesharingovereenkomst, het tweede segment van de vlucht heeft uitgevoerd en er een vertraging van meer dan drie uur was bij aankomst op de luchthaven van eindbestemming, die volledig is ontstaan in het tweede vluchtsegment?

⁽¹⁾ Verordening (EG) nr. 261/2004 van het Europees Parlement en de Raad van 11 februari 2004 tot vaststelling van gemeenschappelijke regels inzake compensatie en bijstand aan luchtreizigers bij instapweigering en annulering of langdurige vertraging van vluchten en tot intrekking van verordening (EEG) nr. 295/91 (PB 2004, L 46, blz. 1).

Beschikking van de president van het Hof van 7 juni 2018 — Guccio Gucci SpA / Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Guess? IP Holder LP

(Zaak C-674/16 P)⁽¹⁾

(2018/C 341/12)

Procestaal: Engels

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 144 van 8.5.2017.

Beschikking van de president van het Hof van 7 juni 2018 — Guccio Gucci SpA / Bureau voor intellectuele eigendom van de Europese Unie (EUIPO), Guess? IP Holder LP

(Zaak C-675/16 P)⁽¹⁾

(2018/C 341/13)

Procestaal: Engels

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 144 van 8.5.2017.

Beschikking van de president van het Hof van 13 juli 2018 (verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Tribunal d'Instance de Limoges — Frankrijk) — Banque Solfea SA/Jean-François Veitl

(Zaak C-63/17)⁽¹⁾

(2018/C 341/14)

Procestaal: Frans

De president van het Hof heeft de doorhaling van de zaak gelast.

⁽¹⁾ PB C 144 van 8.5.2017.
